

HỒI 17

TIÊU TRẦN NGỘ HIÊM

Phí Nhất Đồng thấy nội lực của Triển Bạch đột ngột biến mất, lòng mừng rỡ, ngỡ chàng không đương cự nổi, lập tức quát lớn một tiếng:

- Nằm...

Tiếng "xuống" còn chưa kịp phát ra, đã cảm thấy lực đạo của đối phương phản ngược lại, vì lão mở miệng nói nên nội lực phát tiết ra ngoài, nội lực của đối phương như nước lũ tràn sang.

Lão thấy trước mắt tối sầm lại, ngực như bị chiếc búa ngàn cân giáng một cái, trong tai như nghe có tiếng sấm, không gượng được nữa, lão há miệng rú lên một tràng thê thảm, thân hình văng ra hơn trượng, thất khiếu ra máu đoạn khí chết tốt.

Thì ra Triển Bạch vận dụng khẩu quyết chữ "Hấp" thấy tình thế bất lợi, vội vàng dùng khẩu quyết chữ "Đàn" đẩy ngược kinh lực của Phí Nhất Đồng. Chàng hoàn toàn không biết đó chính là chỗ diệu dụng của công phu Phật môn ghi chép trong Thiên Phật Quyên, nội lực có thể thu phát tùy ý mà lại không làm giảm uy lực chút nào. Thấy Phí Nhất Đồng thảm tử chàng cũng cảm thấy có chút hối hận, nhìn lão nằm ngửa trên mặt đất, thất khiếu đều có máu, chàng đã quên hết những bực mình mà lão gây ra cho mình, lầm bầm:

- Lão tiên bối, vẫn bối thật không có ý sát nhân, nhưng việc dĩ lỡ xin tiên bối đừng trách vẫn bối.

Nói xong đến nhật thanh kiếm định đào hố án táng di thể lão để tránh bị sài lang ăn thịt.

Khi chàng vừa đào xong hố bỗng:

Xoạt! Xoạt! Xoạt! Xuất hiện ba tên kinh trang đại hán, một trong ba tên quát lớn:

- Giới cho tên tiểu tử! Giữa thanh thiên bạch nhật giết người còn định xóa vết tích!

Một tên cười hềnh hếch nói:

- Bằng hữu thuộc lộ nào vậy? Ăn được hàng phải chịu cho huynh đệ chớ!

Triển Bạch tuy hành tẩu giang hồ không lâu, nhưng kiêu nói lóng của phường hắc đạo nghe cũng hiểu được đôi phần. Biết ba tên đại hán làm tướng chàng là đạo tặc giết người cướp của, lại còn đòi chia phần, lòng đã thấy khó chịu, nhưng muốn nói cho qua để còn đi Nam Kinh, liền giả giọng hắc đạo nói:

- Thì ra là tam vị Đương gia, đáng tiếc không phải tại hạ đang ăn hàng, chẳng qua là đồng lộ của tại hạ bị bạo bệnh mà chết!

Ba tên đại hán chùng như không tin, xúm lại xem, bỗng một tên kêu thét lên:

- Á! Phí lão tiền bồi!

Cả ba tên đồng chân động lùi lại. "Xoảng! Xoảng!" mấy tiếng, đồng rút đao bao vây Triển Bạch vào giữa.

Một tên trầm giọng:

- Tiểu tử, sao ngươi lại giết người?

Một tên khác:

- Lão đại! Cần gì phải lôi thôi! Cứ bắt hấn đên mạng cho Phí lão tiền bồi là được rồi!

Triển Bạch giơ tay ngăn lại:

- Khoan đã! Tại hạ với Phí lão tiền bồi tì võ, nhất thời lỡ tay...

- Hừ! Bằng vào bản lĩnh của ngươi nếu không phải dùng thủ đoạn dê hèn ám oán toán thì sao hại được Phí lão tiền bồi.

Dứt lời ba thanh đao đồng chém tới Triển Bạch có miệng mà chẳng nói thành lời, thấy đối phương hung hăng vội giơ Vô tình bích kiếm lên xoay người một vòng.. Choang! Choang! Choang! liên tiếp ba tiếng kim thiết chạm nhau, chỉ một chiêu "Kiều Giang Đoạn Lưu" ba thanh quý đầu đao của ba đại hán bị cụt mất một đoạn ngắn.

Cả ba vừa kinh hãi vừa tức giận, múa đao tấn công Triển Bạch như mưa bão.

Triển Bạch tuy một chiêu thắng thế nhưng thấy chiêu thức của đối phương quá dũng mãnh cũng không dám xem thường, thân hình hơi rùn xuống, vận dụng thân pháp "Bạch Lộ ngọc ba", thân hình bình bình lướt qua hai thanh đao ra ngoài.

Nhưng tên đứng phía gần nhất đã nhanh tay biến thế. Một chiêu "Huyền Ô hoạch sa" nhằm hậu tâm chàng chém tới.

Triển Bạch vốn không có lòng ham chiến, định bụng bỏ đi cho xong, nào ngờ thấy bọn chúng lại ép người như vậy. Lòng đã nổi giận, một chân làm trụ xoay nửa vòng tránh được thế đao, thuận đà tung một cước trúng ngang hông của tên đại hán.

Chỉ nghe hấn rú lên một tiếng đau đớn văng ra xa hơn trượng.

Hai tên còn lại tái mặt nhìn nhau một cái, vội quay người đỡ tên bị thương dậy, chùng thấy Triển Bạch không có ý truy sát, một tên mới bạo gan quát:

- Nếu ngươi có gan thì báo danh tánh!

Triển Bạch thấy võ công mình thăng tiến khá nhanh, đã có thể xuất chiêu một cách tùy ý, lòng cũng hơi đắc ý mỉm cười:

- Tại hạ Triển Bạch! Tam vị còn điều chi chi giáo?

Một tên cất giọng âm trầm:

- Các hạ đừng nên tự phụ sớm, ngày hôm nay ba huynh đệ tại hạ bại dưới tay người, sẽ có ngày trả mối nhục này.

Nói xong ba tên bỏ đi. Triển Bạch nhìn theo ba tên đại hán mỉm cười nghĩ thầm:

- Triển Bạch này đã đến lúc dương danh mở mặt với đời rồi!" Mai táng Phi Nhất Đồng xong chàng nhắm hướng Nam Kinh xuất phát.

Trời gần tối Triển Bạch tiến vào một tiểu trấn, chàng cũng không cần để ý đây là trấn gì, chỉ thấy bên trong thương khách đi lại khá đông, đèn đuốc hai bên đường thấp sáng rực, trông rất thịnh vượng. Lúc này chàng đã cảm thấy đói, định bụng tìm một khách điểm ăn uống nghỉ ngơi chờ trời sáng rồi đi tiếp.

Chàng mãi mê nhìn các chiêu bài treo hai bên đường mà chẳng chú ý đến rất nhiều hán tử áo đen đang quan sát chàng.

Từ xa xa Triển Bạch đã nhìn thấy một tửu lâu tấm biển treo phía trước đề bốn chữ "Quần Anh tửu lâu" sắc vàng rực rỡ. Càng tiến gần càng nghe mùi thức ăn thơm phức bốc lên nức mũi. Nhưng khi chàng vừa bước vào cửa tửu lâu đã thấy một kinh trang hán tử bước tới đón đầu, quát hỏi:

- Bằng hữu muốn ăn uống hay muốn ngủ qua đêm?

Triển Bạch nhìn dáng vẻ tên hán tử không giống như tửu bảo, khẽ nhíu mày đáp:

- Cả hai!

Kinh trang hán tử quan sát Triển Bạch một lát rồi lạnh lùng:

- Bản điểm đã được người bao hết bàn rồi, cả phòng trọ cũng vậy! Xin vui lòng tìm quán khác.

Triển Bạch liếc xung quanh thấy bọn tửu bảo đứng khép nép đằng xa, vẻ mặt hốt hoảng, lòng đã sinh nghi nhưng đối phương đã nói vậy chàng cũng không tiện xông vào.

Liền quay đầu bước ra. Nào ngờ liền tiếp năm, sáu quán rượu đều diễn ra tình huống tương tự như ở tửu lâu đầu tiên.

Mãi đến khi chàng dừng chân trước tửu quán cuối cùng thì đã đến cuối thị trấn, nếu đi nữa là ra khỏi trấn. Triển Bạch đã bắt đầu nổi nóng, không lẽ một thị trấn to lớn như vậy mà không tìm ra một chỗ ăn cơm và nghỉ chân qua đêm

sao? Lần này chàng không đi vào cửa lớn mà thò đầu qua cửa sổ nhìn vào trong trước, trong thực đường lèo tèo vài thực khách, nắm chắc tình hình chàng mới bước vào cửa.

Quả nhiên cũng có một tên kinh trang hán tử bước ra chặn đường:

- Người làm gì mà xông bừa vào đây?

Triển Bạch trầm giọng buông gọn:

- Tìm người!

Nào ngờ đối phương lạnh hỏi:

- Người tìm ai?

Triển Bạch nóng mặt:

- Không lẽ ta tìm ai cũng phải trình với người?

- Muốn tìm ai thì nói danh tánh ta sẽ cho người đi tìm, người không được tự tiện xông vào!

Biết đối phương muốn gây sự, Triển Bạch đành làm náo động lên rồi tính sau, liền đáp:

- Tìm tửu bảo!

Gã hán tử liền quát:

- Người tìm tửu bảo làm gì?

Triển Bạch vừa mệt vừa đói lại năm lần bảy lượt bị ngăn cản uất khí đã tràn hông, lập tức cười lạnh:

- Làm gì là việc của ta, người không cần quan tâm.

Dứt lời lách qua khỏi gã hán tử bước vào trong.

Gã hán tử chẳng nói chẳng rằng vươn trảo nhằm hậu tâm Triển Bạch chụp tới.

Triển Bạch đoán trước thế nào cũng có cảnh này, nghe động gió lập tức nghiêng người đánh ngược về sau một chưởng.

Tên hán tử không ngờ Triển Bạch lại xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh đến như vậy, không kịp tránh né hứng trọn một chưởng giữa ngực văng tuốt ra ngoài cửa, vừa lồm cồm bò dậy miệng mắng lớn:

- Tiểu tử! Có gan thì đừng bỏ chạy!

Dứt lời quay người chạy biến đi Triển Bạch cười nhạt tiến vào bàn ngoài cùng ngồi xuống. Thực khách ai nấy thấy đều giương mắt nhìn Triển Bạch, còn tửu bảo thì thấy Triển Bạch ngồi xuống nhưng không tên nào dám lại gần.

Triển Bạch nhìn bọn tiểu bảo - Này! Mau mang rượu thịt lên Một lúc sau mới thấy chưởng quỹ bước ra, dịu giọng nói:

- Quan khách lượng thứ, tiểu điểm thật không dám đắc tội với người của An Lạc công tử.

Triển Bạch giờ mới vỡ lẽ, thảo nào điểm gia lại tỏ vẻ sợ hãi như vậy.

Nhưng một tháng trước đây chàng có duyên diện kiến với An Lạc công tử, xem ra vị công tử đó rất khảng khái, lẽ nào lại dung túng cho thuộc hạ càn quấy như vậy?

Nghĩ xong nhìn chương quý hỏi:

- An Lạc công tử ở trong trấn này sao?

Chương quý gượng cười:

- An Lạc công tử tuy không ở trong trấn, nhưng hơn một nửa thị trấn này thuộc quyền sở hữu của công tử.

Triển Bạch vừa nghe vừa suy đoán, rõ ràng bọn hán tử vừa rồi dựa vào oai danh của An Lạc công tử để mặc tình tác oai tác quái. An Lạc công tử đã không có ở đây mình cũng không biết nói với ai, dù có nói mình có quen biết với An Lạc công tử chúng cũng chẳng tin, xem ra phải chịu đói đêm nay rồi.

Bỗng chàng nghĩ ra một kế, nói:

- Hay là thế này, chỗ làm ăn của các người ta cũng không để các người phải khó xử. Lấy cho ta một con gà luộc với một ít bánh bao được rồi, ta vừa đi vừa ăn.

Chương quý lộ vẻ khó xử, vịn hai tay không biết phải đối đáp thế nào Triển Bạch nổi nóng quát:

- Đừng ép người quá đáng! Mau lấy ra đây, bằng không ta không khách sáo nữa đâu!

Ngay lúc đó có người đáp:

- Không khách sáo rồi người làm gì?

Trong phòng đã xuất hiện thêm hai người, một già một trẻ. Lão nhân tuổi trạc lục tuần, tóc ngắn chơm chờm như lông nhím sắc diện đỏ hồng, chân mày đậm đen như con sâu róm nằm giắt ngang trên mắt, mình mặc áo ngắn, thân hình đặc biệt vạm vỡ.

Trên lưng lão giắt xéo một món binh khí hình cánh tay trông rất quái dị.

Tên trẻ tuổi trạc chừng hơn hai mươi tuổi, thân dong dỏng cao, mày thanh mắt tú, nhưng ngọc diện thoáng hiện tà khí, hai khóe mép hơi trễ xuống trông vừa gian tà vừa ngạo mạn, lưng giắt trường kiếm. Chú mục nhìn Triển Bạch sắc diện khinh khinh không coi đôi phương vào đâu cả. Câu nói vừa rồi chính do thiếu niên này thốt ra.

Tiểu bảo cùng chương quý thấy hai người vội vàng rút êm.

Triển Bạch đứng dậy quán sát hai người lão nhân cất giọng như chuông ngân, hỏi:

- Người chính là kẻ ám toán hại chết Phí Nhất Đồng?

Triển Bạch biết chính mấy tên đại hán lúc trưa đã giá họa cho chàng, đành gượng cười đáp:

- Việc này sợ là có chút hiểu lầm. Giữa tại hạ với An Lạc công tử cũng không phải người lạ.

Gã thanh niên cười lạnh ngắt lời:

- An Lạc công tử có đâu quen biết với hạng vô danh tiểu tốt như ngươi, mau nộp mạng!

Dứt lời ngũ trảo vươn ra chộp vào mạch môn Triển Bạch.

Triển Bạch thấy thủ pháp của đối phương không phải tầm thường vội trảm cổ tay tránh thế công đối phương. Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, gã thanh niên lập tức biến trảo thành chưởng, tựa như đao. đâm soạt về phía Song Yến huyết của Triển Bạch, tả thủ đồng thời phát một chưởng vào Kiên Tĩnh huyết của chàng.

Nếu là một tháng trước đây Triển Bạch không sao tránh thoát khỏi thế công một chiêu hai thức vừa nhanh nhẹn vừa dũng mãnh này. Thấy gã thanh niên vô cớ hạ sát thủ. Triển Bạch sẵn có này phát tiết uất khí tích tụ trong bụng từ chiều đến giờ. Vận đủ công lực, song chưởng đồng đẩy ra.

Bùng! Bùng! Kinh khí chạm nhau, đồng thời song thủ đối phương cũng bị Triển Bạch chộp trúng. Chàng khê gia tăng kinh lực, gã thanh niên đau đến mặt mày méo mó, trên trán mồ hôi từng giọt từng giọt to bằng hạt đậu lăn dài xuống.

Chiêu này của Triển Bạch vốn có tên là "xảo thủ song tảo", chàng học lóm của Lý Cử, không ngờ lại rất được việc trong lúc này. Truy Phong cầm nã thủ vốn là tuyệt học độc bộ của Độc Cước phi ma, gã thanh niên kia làm sao tránh kịp, lại nữa bị nắm chặt Mạch Môn, toàn thân hầu như tê liệt dù gã có võ công cao siêu cũng vô phương thi triển.

Triển Bạch vốn cũng không muốn làm quá lộ, chỉ giáo huấn cho gã bớt tánh ngông cuồng mà thôi, nào ngờ bỗng thấy kinh phong cuốn tới, đồng thời nghe lão nhân quát như sấm - Buông tay!

Triển Bạch vội xoay người, thuận đà kéo một cái, gã thanh niên bị chế mạch môn không thể vận công kháng cự bị Triển Bạch ném một cái về phía hồng diện lão nhân.

Lão nhân thấy tình thế bất diệu vội thu kinh lực, nhưng dư kinh cũng nhằm ngực gã thanh niên cuốn tới.

"Bình!?" một tiếng, gã thanh niên rú lên một tiếng thân hình văng bắn dưng vào vách tửu điểm đánh "rầm!" một tiếng rơi xuống đất, xem ra dữ nhiều lành ít.

Hồng diện lão nhân thấy một chưởng không những chẳng đả thương được đối phương lại còn làm trọng thương ái đồ làm lão giận đến nổ đom đóm mắt. Gầm lên mót tiếng như con hổ bị thương, hươ song chưởng tấn công như vũ bão.

Trong phòng chật hẹp khó bề xoay trở, hơn nữa thể công của đối phương nhanh như điện, Triển Bạch không kịp tránh né, đành bậm môi vận đủ công lực đối hai chưởng.

Bùng! Bùng!

Kình phong cuộn dậy, bát đĩa văng xuống đất tung tóe, thủy điều vỡ tan. Thực khách nhảy ra cửa sổ bỏ chạy tán loạn, còn người của điếm gia thì chạy biến ra phía sau kêu khóc.

Triển Bạch cảm thấy chưởng lực của lão nhân vô cùng hùng hậu, đặc biệt chưởng tâm của chàng nghe nóng rát. Lòng không khỏi kinh hãi thẳm.

Xảy thấy tóc trên đầu hồng diện lão nhân dựng đứng lên, sắc mặt lão đỏ như trái táo chín, song thủ lão cũng đỏ như chu sa.

Triển Bạch chợt nhớ đến trong giang hồ tương truyền có một loại độc chưởng gọi là "Hồng Sa huyết ảnh chưởng", người trúng phải chưởng này sẽ bị độc hỏa công tâm đến khô kiệt khí huyết mà chết. Nghĩ đến đây chàng lạnh người. Hơn nữa đối với chàng.

An Lạc công tử còn có ân cứu mạng, không muốn để sự hiểu lầm gia tăng, nên chỉ có cách rời khỏi đây là hay nhất.

Nghĩ đến đây chưởng phong đã áp tới, Triển Bạch vận công hộ thể, khễ phát một chưởng, mượn lực phản hồi tung người ra khỏi cửa.

Hồng diện lão nhân nào chịu bỏ qua, phóng theo quát:

- Chạy đường nào!

Triển Bạch vừa ra khỏi cửa đã nghe quát:

- Phóng!

Ba điếm hàn tinh thành hình chữ phẩm nhằm ngực chàng bắn tới.

Triển Bạch giữa thình không một thể Vân Lý Phiên, thân hình vọt lên không ba thước, ba điếm hàn tinh đi sượt dưới chân, cắm vào vách điếm.

Phập! Phập! Phập!